

шена мантия. Но той все още не виждаше свѣтлина. Само дълбоко подъ него блѣскаше една малка синя точкица — свѣтлината на неговата седма пещера; около него и надъ него бѣше всичко черно. Той бѣше станалъ по-сухъ, а носътъ му — още по-остъръ.

Тогава той си помисли, дали не ще бжде по-добъръ да се върне при своя народъ; но страхуваше се, че ще го свалятъ отъ прѣстола и че наистина ще го пратятъ въ лудница. Затова той се залови отново за работа съ своитѣ розово-червени ржчици и така дълба още три хиляди години. Около него ставаше все по-тъмно и по-тъмно, до като най-сетнѣ изчезна и малката синя точкица подъ него. А като не виждаше повече нищо, той прѣстана да дълбае и скочи нагорѣ, като искаше да си разбие главата — толкова много се бѣше отчаялъ царътъ.

Но ето че изведнѣжъ земята надъ него се разцѣпи на двѣ и той извика отъ възхищение, като си затвори очигъ отъ болка прѣдъ свѣтлината — толкова много цвѣтове имаше тамъ. Високо въ синия просторъ надъ земята, много по-високо отколкото бѣ дълбалъ той, стоеше едно голѣмо блѣскаво кълбо съ ослѣпителна свѣтлина, защото всички бои бѣха слѣни въ една свѣтлина.

Но като поиска да погледне и отвори пакъ очитѣ си, изведнѣжъ той ослѣпѣ и падна на земята. И усѣти, колко слабо бѣше неговото царско сърце и какъ отъ страхъ неговата черна плюшена мантия се срастна съ тѣлото му, което ставаше все по-малко и по-малко, а носътъ му все по-остъръ. И изведнѣжъ той се скри пакъ подъ земята.

Отъ тогава има къртици на земята и затова тѣ сж съ черна плюшена кожа, розово-червени ржцѣ на джудже и слѣпи. А понѣкога, когато слънцето грѣе много силно, тѣ изравятъ една купчинка прѣстъ надъ земята и подаватъ острия си носъ нагорѣ, жадни да видятъ свѣтлина.

Прѣвела М. Д.

